

Köy Enstitüleri

ISSN: 1304-0227

Üç Ayda Bir Yayınlanır. Sayı 52 / Temmuz-Ağustos-Eylül 2016

Yönetimden

Temmuz – Ağustos – Eylül sayımızla yine sizlerle birlikteyiz...

2016 yılının yaz aylarına girerken Türkiye’de siyasi havanın ağırlaştığını hepimiz görüyorduk. İçeride FETÖ terör örgütüyle mücadele edilirken, dışarıda; Suriye ve Irak’ta yaşananlar hepimizi tedirgin ediyordu.

Bu tedirginliğimizde ne kadar haklı olduğumuz 15 Temmuz gecesi ortaya çıktı. Türkiye ne yazık ki, 15 Temmuz’da kanlı bir darbe kalkışmasıyla karşı karşıya kaldı. 264 yurttaşımız yaşamını kaybetti. İki büyük şehirde ağırlıklı olmak üzere başlayan darbe, 16 Temmuz sabahı önlenmiş oldu. Ama geriye kaotik bir ortam bıraktı. Sonuçta Olağanüstü Hal ilan edildi. Yazıyı yazdığımız günlerde tutuklamalar, aramalar, gözaltılar ve görevden almalar sürüyordu...

Şimdi dönüp geriye baktığımızda, gördüğümüz manzara şu: Bir cemaat devleti ele geçirmek için 40 yıldan bu yana çalışma yapmış, bu yolda elemanlarını devlet içinde örgütlemiş, orduda, emniyette, yargıda kadrolaşmış ve en sonunda düğmeye basmış...

Gerçekten de Türkiye büyük bir yıkım yaşayabilirdi. Daha kötüsü bir iç savaş yaşayabilirdi. Şimdi bu kanlı olaydan hepimizin ders çıkarması gerekiyor...

Kırk yıldan bu yana oy beklentisi karşılığında cemaatleri görmezden gelmenin sonunun ne olacağını hepimiz canlı olarak görmüş olduk...

Bir kez daha açıkça ifade etmekte yarar görüyoruz. Çözüm “Bilimsel, laik, parasız ve karma eğitim”dir. Bu yoldan sapıldığında ülkemizin başına hangi çorapların örüleceğini hepimiz yaşıyarak gördük...

Ülkemiz uygar ülkelerle yarışacaksa, onlarla

boy ölçüşecekse, bunun yolu bilimsel eğitimden geçer. Bilimsel eğitim olmayınca teknolojik eğitim de olanaklı değildir.

Bugün ülkemizin en büyük gereksinimlerinden biri eğitim alanında büyük reformlar gerçekleştirmesidir. Eğer bunu yapamazsak, eğitim sistemini yenileyen ülkeler karşısında sürekli gerileceğimizi bilmeliyiz.

Eğitimde Köy Enstitülerinde uygulanan “iş içinde, iş aracılığıyla, iş için” eğitim ilkesini mutlaka uygulamak zorundayız. İş eğitimi bütün dünyanın gündemindedir.

Japon okullarında çocuklar okullarının temizliğini bile kendileri yapmaktadır. Düşünmek, hem de analitik düşünmek, problem çözme becerisi, kendi işini kendisi görebilecek gençlerin yetişmesi hepimizin ideali olmalı.

Bu konuda çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız.

Öğretmen merkezli, ezberci ve bilgi yükleyici eğitim çağın gerisinde kalmıştır. Çocuklarımıza sürekli bilgi yüklemenin hiçbir anlamı yoktur. Bilgi insan yaşamına uyarlanabilirse ancak yarayışlı hale gelir. Çoktan seçme testlerin uygulandığı sınavlarda başarınız % 100 bile olsa, bu başarılı olacak yeni kuşaklar yetiştiği anlamına gelmeyecektir...

Yaz dönemi çalışmalarımızı sürdürüyoruz... Önümüzdeki sezonun hazırlıklarını da yapıyoruz.

Bir kısım arkadaşlarımız tatilde... Başta öğretmenlerimize ve öğrencilerimize iyi dinlenceler diliyoruz...

Gelecek sayıda görüşmek üzere...

kevakfi@gmail.com

Köy Enstitülerine Yaklaşım

SESSİZ PAMUKPINAR

SERCAN ÜNSAL

Pamukpınar Köy Enstitüsü'nü ziyaret yolculuğumuza başladığımızda 15 Temmuz Darbe Girişimi'nin üzerinden 20 gün geçmişti.

Enstitünün bulunduğu Yıldızeli'nin soğğunun meşhur olduğunu çocukluğumdan beri duyardım. Yıllar sonra okuduğum anılarda, İlhan ve Turhan Selçuk'un annesi Hikmet Hanım, “dışarısı çok soğuk, çocukların çıkmalarına müsaade etmiyorum. Burası çok talihsiz bir memleket. Günlerdir kar yağıyor, rüzgar uluyor, fırtına tahammülfersa... Her odada bir soba yanıyor.” ifadesi ile Yıldızeli'ni anlatıyordu. (1) Enstitünün ilk öğrencilerinden Abdüllatif Ünsal ise “Çamlıbeli Aşmak” isimli yazısında da öncelikle “çok yağın kar ve soğukla” mücadeleyi vurguluyordu. (2) 1942 yılında enstitüye başlayan babama bu anılardan söz ettiğimde, babam anıları doğrulayarak, ilk yıllarda açlıkla birleşen soğğun çekilmez olduğunu, sonraki yıllarda ise yüreğine dolan aydınlanma ateşiyle karşılaştığı tüm güçlükleri aştığını belirtmişti.

Pamukpınar'da insanın iliklerine kadar hissettiği soğğu, öğrencilerin açlığını ve bütün bunlara rağmen zihinlerinden eksik olmayan bir aydınlanma idealini düşünerek sıcak bir ağustos günü Pamukpınar'a geldik, orada bugüne dek dayanabilmiş o eski binaları fotoğraflarken zamanın ne kadar anlamsızlaştığını duyumsadık. Yokluk yıllarında var edilen yapılardan ayakta kalanlar (ve koruma altına alınanlar) Cumhuriyet Aydınlanması'nın nasıl tarumar edildiğinin hüznünlü bir görüntüsü olarak karşımızdaydı.

1956 yılında öğrencisi olduğu okulda enstitü

kütüphanesinde yer alan kitapların bir meydanda yakılmasını anılarında paylaşan Muharrem Sağanak'ın eski kütüphanesi ise ortada yoktu. (3) Bir yandan da kitap yakan zihniyetin ülkeyi aşama aşama darbe günlerine taşıdığı gerçeği aklımıza geldi. Hele hele sahipsiz bırakılmış binaların fiziki durumunu gördükçe kelimeler bizim için bütün manasını yitirdi. Öyle ki Pamukpınar'da öğrenciler, öğretmenler, ve okul yönetiminin katılımıyla gerçekleşen cumartesi değerlendirme toplantılarının yapıldığı mekanın yerini sormak hiç içimizden geçmedi.

Mezunlardan Sn. M. Yılmaz Melikoğlu'nun hazırladığı “Geçmişten Günümüze Pamukpınar” albümündeki alıntılarda köy enstitüsü felsefesinin 1970'li yıllara yansımalarını görmek bile efkarımızı dağıtmadı. Öte yandan, Pamukpınar'da enstitü, öğretmen ve yatılı bölge okulu mezunlarının kurduğu dernek tarafından düzenlenen “Pamukpınar Buluşmalarına” katılımın her yıl arttığını duymak, bizleri gezdiren öğretmenin sıcak ilgisi ise sevindirici oldu.

O ağustos günü, cumhuriyetimizin aydınlanma ülküsü ile var olan babam ve arkadaşlarının “canlandırılacak köye” koştuğu ana kapıdan, her ziyaret sonrası hüznle ayrıldığımız Pamukpınar'a sessizce veda ettik.

Alıntılar:

(1) M.İlknur-İlhan Abi - Sh.24

(2) Köy Ens. Dergisi Sh.606

(3) M.Sağanak - Uyanış- Sh.109

Pınar Ayhan ve arkadaşlarıyla birlikte Hasanoğlu Köy Enstitüsü derslik ve işliklerini dolaştık...

Ali Kınacı ve arkadaşlarımızla birlikte Hasanoğlu Köy Enstitüsü derslik ve işliklerini dolaştık...

Pamukpınar Köy Enstitüsü derslik ve işlikleri
(Fotoğraf: Sercan Ünsal)

1 Eylül 2016 Mustafa Ayaz Sanat Galerisini
gezdik... Oğuz Gemalmaz, Mustafa Ayaz, ...,
Erdal Atıcı

Abdullah Özkucur, Erdal ATıcı, Pınar Ayhan ve
arkadaşları

Pamukpınar Köy Enstitüsü binaları
(Fotoğraf: Sercan Ünsal)

Pamukpınar Köy Enstitüsü'nden bugünkü görüntü
(Fotoğraf: Sercan Ünsal)

30 AĞUSTOS YOKSUL VE MAZLUM BİR MİLLETİN ZAFERİ...

ERDAL ATICI

Bir milletin tarih bilinci yoksa, ya da kasıtlı olarak öğretilmemişse o büyük sorundur. Çünkü tarihi olmayan, ya da tarihini bilmeyen milletler köksüz ve çürümüş ağaçlar gibi büyük fırtınalara karşı dayanamazlar ve yok olur giderler...

Liseyi bitirip de üniversite sınavına girdiğimde; tarih okumak, hele hele tarih alanında araştırmalar yapacak derecede tarihi sevecek bir insan olacağımı hiç tahmin edemedim.

Haytalık yıllarımız, Muğla'dan kalkıp İzmir'e sınava gelmişiz. Son gece tercihleri yapıyoruz (O zamanlar tercih sınav öncesinde yapılıyordu). Amacım edebiyat okumak ve iyi bir edebiyat öğretmeni olmak. Gelin görün ki, yazım çok kötü. Kötü yazıyla öğrencilerin karşısına çıkmak, onlara güzel yazı yazma alışkanlığının kazandırma konusunda telkinlerde bulunurken, kendi yazımın kötü örnek oluşturma çelişkisi rüyalarım giriyor.

Edebiyatın üstüne Tarih'i yazıp gönderdik ÖSYM'ye SONUCU bekliyorum. Tarihi de sevmiyorum... Tarih Öğretmenliği bölümü çıkıp gelmez mi? Düşünsenize sevmediğiniz bir alanla yıllarınızı gerçekleştireceksiniz.

Daha ilk yıl dedim ki, nedir bu tarih? Ne işe yarar? Bana ne kazandırır? Bir bilim midir? Dayanakları nedir? Resmi tarih, Gayri resmi tarih? Bu soruların yanıtını aradım...

Çok kısa sürede buldum da... Öyle ki, tarih öncesinden bugüne kadar kurulan devletleri, uygarlıkları, insanlığın nereden nereye geldiğini, çağdaşlaşma; daha doğrusu insanlaşma mücadelesini her aşamasıyla okudum. Ayrıntıları öğrenmeye çalıştım. Her geçen gün daha da öğrendim, daha çok bilgilendim, sonucunda bilinçlendim de...

O gün bugün tarihi çok seviyorum, elime ne geçerse okumaya çalışıyorum... Ama bir şey var ki, mutlaka yazmalıyım; tarih en çok oynanan, karartılmaya çalışılan alanlardan biri. Tarihin tek dayanağı olan yazılı belgelere dayanmayan, rivayetlerle, masallarla, hikayelerle beslenen bir tarih anlayışı topluma hakim...

Toplum tarih konusunda korkunç derecede bilgisiz... Tarih konusunda zır cahil insanların çıkıp televizyonlara konuşmasına kahkahalarla gülüyorum.

Daha ilk dersimizde “Medeniyet Tarihi” dersimize

giren Hocamız, devlet adamlarının mutlak tarih bilgisi olması gerekir demişti. Bu yaşma kadar gördüm ki; devlet adamları tarih konusunda gereken bilgi ve bilinçten yoksunlar...

Neyse, Şinasi Nahit Berker'in güzel bir sözüdür; “**Bu memleket uzun laftan battı**” lafı uzatmadan ana konumuza; 92. yılını kutlayacağımız 30 Ağustos Zafer Bayramına gelelim...

O güne kadar kısa bir özet yapalım: Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Osmanlı Devleti, Yeniden devletlerle Mondros Ateşkes Antlaşmasını imzalamış, sonucunda da bir devleti devlet yapan ana unsurlarını kaybetmişti. Özellikle orduların dağıtılması, tersanelerine girilmesi, haberleşme araçlarına el konulması, stratejik noktalara asker çıkarılması ve de antlaşmanın 7. Maddesi gereği Galip Devletlerin gerekli gördükleri yerleri işgal edebilecek olması Osmanlı Devletini fiilen sona erdirmişti...

15 Mayıs 1919'da Yunanlıların İzmir'de yarattığı katliam Türk Halkını kendiliğinden bir direniş örgütlenmesine yöneltmişti. Anadolu ve Rumeli Müdafası i Hukuk örgütlenmesi; “bir ulusalcı örgütlenmedir”. Esas amaç, bulundukları bölgenin işgal edilmesini engellemektir...

Karşısında ulusalcı olmayanların örgütlenmesi de Kuva-yı İnzibatiye ve Milli Varlığa düşman Cemiyetlerin örgütlenmesi olmuştur...

İşte bu ateş ortamında, millet uzun süren savaşlar sonucunda “**yorgun ve bitap düşmüş**” yoksulluk baş edilemeyen salgın hastalık gibi yurdu sarmıştır.

Kim ne derse desin işte bu ortamda Türkiye'yi kurtaran vatan sevgisi ve milli benliktir... Çünkü o milli benlik olmasa, teslimiyet kaçınılmazdır ki, bunun en güzel örneği İstanbul'un teslimiyet içine girmesidir...

Yunanlıların İzmir'i işgalinden dört gün sonra Çanakkale Kahramanı Mustafa Kemal Paşa, Samsun ve çevresindeki Pontus çetelerinin faaliyetlerine karşı önlem almak amacıyla Samsun'a çıkmıştır.

Daha Samsun'a çıktığı gün Mustafa Kemal'in kafasında milletle birlikte bir Kurtuluş Savaşı verip, kazanma ve arkasından tam bağımsız bir Cumhuriyet kurmak vardır.

Bu planın gereği, Amasya’da bir “Genelge” yayımlanmış, derhal ulusun iradesinin yansıtılacağı bir kongrenin Sivas’ta toplanmasına karar verilmiştir. Amasya Genelgesinin yayımlanması üzerine İstanbul Hükümeti Mustafa Kemal’i İstanbul’a çağırılmış, gitmeyince de, görevden alındığı duyurulmuş, o da çok sevdiği askerlik mesleğinden istifa etmiştir.

Asker Mustafa Kemal, sivil Mustafa Kemal olarak ne yapacaktır? Etkisi ne olacaktır? İşte tüm bu soruların yanıtı Erzurum Kongresine katılmak için Erzurum’a vardığında ortaya çıkacak. Doğu Cephesi Komutanı Kazım Karabekir, **“Emrinizdeyim Paşam”** diyerek onun Kurtuluş Savaşının lideri olduğunu kabul edecekti...

Buradan Sivas’a gelinecek, Sivas’ta yurdun dört bir yanında kurulan “ulusalci” dernekler **“ANADOLU VE RUMELİ MÜDAFA – İ HUKUK DERNEĞİ”** adıyla birleştirilecek, İstanbul’da kapatılan Mebusan Meclisinin açılmasına, Manda (Bir başka devletin koruyuculuğun) reddedilmesine karar verilecekti...

Mustafa Kemal Paşa Sivas’tan Ankara’ya merkezi taşıyarak, İstanbul Mebusan Meclisine gidecek milletvekilleriyle görüşmeler yapacaktı. Kendisi de milletvekili seçildiği halde İstanbul’a gitmeme kararı alacaktır. Çünkü Mustafa Kemal İstanbul’da İngilizlerin gölgesinde toplanacak bir meclisin bağımsız kararlar alacağına inanmıyordu.

Dediği gibi de oldu... Mebusan Meclisi yurt sınırlarını belirleyen **“Misak –ı Milli”** kararlarını alınca, Mebusan Meclisi dağıtıldı. Milletvekillerinin bir kısmı Malta’ya sürgüne gönderildi. Kaçabilen Milletvekilleri, yeni seçilen milletvekilleriyle birlikte Ankara’da TBMM’nin açılmasına ve milletin kaderine el koymasına karar verildi. 23 Nisan 1920’de TBMM açıldı ve ilk başkanı Mustafa Kemal Paşa seçildi. TBMM, Kurtuluş Savaşının en harlı dönemlerinde bile açık tutuldu. Kararlar ve kanunlar orada çıkarıldı...

İlerleyen Yunan düzenli ordusu karşısında Kuvayı Milliye birlikleri yetersiz kalmaya başlamıştı. M. Kemal düzenli orduya geçiş sürecini başlattı ve tüm Kuvayı Milliyetçilerin düzenli ordulara katılmasını istedi.

Düzenli orduyla, **“Ya bağımsızlık ya ölüm kararlılığıyla”** I. İnönü, II. İnönü, Kütahya – Eskişehir, Sakarya Savaşları gerçekleştirildi.

26 Ağustos 1922 tarihinde de, Büyük Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk’ün Başkomutanlığında Büyük Taarruz başlatılarak 30 Ağustos 1922’de tarihimizin en önemli savaşlarından birisi olan **Başkomutanlık Meydan**

Muharebesi’yle Yunan Ordusu’nu ve emperyalist güçler ağır bir yenilgiye uğratılmıştır...

Sonrasında Yunan ordusu İzmir’e kadar takip edilerek, Anadolu emperyalist işgalden kurtarılmıştır...

Lozan Savaşıyla tam bağımsızlığı tüm dünyaca tanınan Türkiye Cumhuriyeti köhneleşmiş, çürümüş kurum ve kuruluşlarıyla ve zihniyeti ile devam edecek miydi?

Kesinlikle hayır! İşte devrimler, eğitimden sanata, kılık kıyafetten sosyal hayata çağdışı kurumların yıkılıp yerine çağdaş, ileri kurumların kurulmasıdır...

Kısaca budur 30 Ağustos’un öncesi ve sonrasıyla hikâyesi... Bayramların yasaklandığı bugünlerde yapacağımız en önemli olay bizi biz yapan bu değerleri çocuklarımıza, torunlarımıza öğretmektir. Kurtuluş Savaşı okunası, öğrenilesi büyük bir destandır. Çocuklarımızı, gençlerimizi umutsuzluktan, karamsarlıktan kurtaracak bu destanı onlara öğretmek boynumuzun borcudur...

Yazımızı Nazım’ın Kuvayı Milliye destanının son bölümüyle bitirelim...

30 Ağustos Zafer Bayramı hepimize kutlu olsun...

...

Sonra.

Sonra, 9 Eylülde İzmir’e girdik

ve Kayserili bir nefer

yanan şehrin kızultısı içinden gelip

öfkeden, sevinçten, ümitten ağılya ağılya,

Güneyden Kuzeye,

Doğudan Batıya,

Türk halkıyla beraber

seyretti İzmir rıhtımından Akdeniz’i.

Ve biz de burda bitirdik destanımızı.

Biliyoruz ki lâyiğınca olmadı bu kitap,

Türk halkı bağışlasın bizi,

onlar ki toprakta karınca,

suda balık,

havada kuş kadar

çokturlar;

korkak,

cesur,

câhil,

hakîm

ve çocukturlar

ve kahreden

yaratan ki onlardır,

kitabımızda yalnız onların mâcereleri vardır...

Vakfımızdan Haberler

1. 1 Eylül 2016 Köy Enstitüsü ressam Mustafa Ayaz'ı ziyaret ettik... Resmi sergisini gezdik...
2. Vakıf Başkanımız Erdal Atıcı, 1 Eylül 2016, Kanal B Televizyonunda yayınlanan Günce programına konuk oldu. Oğuz Gemalmaz ve Seval Yılmaz'ın sunduğu programın konusu Köy Enstitüleriydi...
3. Dil Derneği 26 Eylül 2016'da 84. Dil Bayramını çeşitli etkinliklerle dil bayramını kutladı. Vakfımızın da destekleyici kurumlar arasında yer aldığı etkinlikte Türk diline çalışmalarıyla katkı sunan kişilere onur ödülü verildi. Ayrıca CHP Bilim Platformu ödülü Köy Enstitüsü yazarlar: Emin Özdemir ve Adnan Binyazar'a verildi. Diğer ödül ise, yazar Erendiz Atasü'ye verildi
4. Ses sanatçısı Pınar Ayhan ve arkadaşları

tarafından içinde Köy Enstitüleriyle ilgili bölümün de olduğu müzikal tiyatro oyunu hazırlandı. Vakfımızda Abdullah Özkucur öğretmenimiz ile görüşen Ayhan ve arkadaşları, özellikle Hasanoğlu Yüksek Köy Enstitüsünde görev yapan Mualla Eyüboğlu ve Aşık Veysel hakkında bilgi aldılar. Altı hikâyenin anlatıldığı oyun Eskişehir ve Antalya'da oynandı.

5. Akçadağ Köy Enstitüsü'nün ayakta kalan binalarında yangın çıktı. Yangının dersliklere zarar verdiği alınan bilgiler arasında...
6. Fakir Baykurt-Talip Apaydın'ı Ekim ayında bir etkinlikle anıyoruz. Etkinlikte Ahmet Yıldız ve Nihat Taydaş konuşmacı olacaklar...

Bize Gelen Kitaplar

1. "Uyanış" Muharrem Sağanak
2. "Eğitime Soldan Bakış(TÖS, TÖB-DER, EĞİTİM-SEN)", "Mustafa Kemal ve Sol",ve "Böğürtlen Reçeli" Harun Ünlü
3. "Düşler Ülkesi- Köy Enstitülerine Doğru Yolculuk" Nadir Gezer

Bağışlarınız için; Posta Çeki No:
524699

Ziraat Bankası Başkent Şubesi:
IBAN:
TR120001001683390292475016

Yitirdiklerimiz

1. Prof. Dr. Ayşe Baysal, 1950 İvriz Köy Enstitüsü mezunu, Hasanoğlu Yüksek Köy Enstitüsünde bir süre okuduktan sonra okulun kapatılması üzerine Ankara Kız Teknik Yüksek Okulu'na geçerek buradan da 1954'te mezun olmuştur. (13.08.2016)
2. Dr. Emin Özgün, bir dönem önceki Artvin Belediye Başkanı, köy enstitüsü gönül dostu. (02.08.2016)
3. Özbek İncebayraktar, Gönen Köy Enstitüsünden öğretmen(29.08.2016)
4. Ali Kortan, Aksu Köy Enstitüsü mezunu.(31.08.2016)

CHP Bilim Platformu ödülü Köy Enstitüsü yazarlar: Emin Özdemir ve Adnan Binyazar'a verildi. Diğer ödül ise, yazar Erendiz Atasü'ye verildi...

"Köy Enstitülerinin kuruluşunun 75. yılı"

Ahmet YOL "GÜZEL GÜNLER İÇİN"

Türkiye Polifonik Korolar Derneği Korosu / Yöneten: Prof. Mustafa APAYDIN

Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı

AHMET YOL...

Ahmet Yol: Yüksek Köy Enstitüsü Güzel Sanatlar Bölümü mezunu bir öğretmenimiz.

Önemli bir müzik adamı ve besteci... Bestelerini sağlığında vakfımıza bağışlamış, bir Köy Enstitüsü sevdalısı...

1923'te Bursa / Yenişehir – Akdere köyünde doğdu. Arifiye Köy Enstitüsüne girdi. Burada Âşık Veysel'in öğrencisi oldu. Buradan mezun olan Yol, başarılarından dolayı Hasanoğlu Yüksek Köy Enstitüsüne seçildi. Burada Ruhi Su, Selçuk Uraz, Aydın Gün, Faik Canselen, E. Zuckmayer gibi öğretmenlerden dersler aldı. Bir süre öğretmenlik yaptıktan sonra, opera sanatçısı oldu. 1977'de emekliye ayrıldı.

19.03.2011'de ise; aramızdan ayrıldı.

Ahmet Yol öğretmenimizin eşi Ülker Yol'un maddi katkılarıyla bu besteler gün yüzüne çıktı.

Prof. Dr. Mustafa Apaydın'ın yönetiminde, **Türkiye Polifonik Korolar Derneği Korosunun** seslendirdiği 6 bestesi Ahmet Yol'a ait olan, 10 parçalık CD, bağış karşılığında vakfımızdan edinilebilir...

Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu olarak; Ahmet Yol öğretmenimizi saygıyla anıyor, eşi **Ülker Yol**'a ve kızı **Ezgi Yol**'a sonsuz teşekkür ediyoruz...

Şiir Köşesi

Özbek İNCEBAYRAKTAR (Anısına saygıyla...)

KÖY ENSTİTÜLERİ

Onlar,
Köy çocuklarıydı.
Geldiler,
Yalın ayakları
Ve
Yırtık mintanlarıyla geldiler.
Gönen'e, İvriz'e, Kepirtepe'ye.
Unutulmuşlar bin yıldır;
Ferhat oldular,
Yardılar İdris Dağını,
Gürül gürül akıttılar suyunu,
Hasanoğlu'na.
Köroğlu oldular,
Kafa tuttular Bolu Beylerine.
Yıktilar saltanatını ağaların.
Horon teptiler Beşikdüzü'nde kol kola.
Halay çektiler Yıldızeli'nde türkülerle.
Diz vurdular Ortaklar'da efece.
Siz,
Her gece,

Mehtaba çıkarken Heybeli'de,
Onlar
Duvar ördüler,
Çatı çatılar
Yıldızlara bakarak yaz geceleri,
Harman yerlerinde yattılar.
Kazma salladılar yorulmadan.
Kerpiç döktüler,
Kerpiç.
Sızlanmadılar hiç.
Yakıştı nasırlı ellerine,
Kitap ve çekiç.
Başladı yurt harmanında imece.
Bir gece,
Karanlık izlerinden gizlice,
Brütüsler çıktı ansızın.
Çektiler zehirli hançerlerini,
Vurdular sırtlarından haince...
Aydınlık bir Türkiye gelir aklıma,
Kalkınmış bir Türkiye gelir,
Köy Enstitüleri denince.

Mithatpaşa Cad. 62/21 Yenışehir / ANKARA
Tel&Faks: 0312 425 24 68

Yayının Adı
Yayının Türü
Yayın Şekli
Yayın Sahibi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Yayın İdare Adresi
E-Mail
Hazırlık
Baskı

Köy Enstitüleri
Yayın Süreli Yayın
3 Aylık - Türkçe
Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Adına ERDAL ATICI
ALİ KINACI
Mithatpaşa Cad. 62-21 YENİŞEHİR / ANKARA
kevakfi@gmail.com
Merdiven Reklam Tanıtım / merdivenreklamtanitim@gmail.com
Merdiven Reklam Tanıtım / 0312 232 30 88